

Nummer 18

15. September 1914

63. Aargang

Opstandelsen og det evige Liv.

Tale af Ældste Joseph E. Robinson i Tabernaklet i Salt Lake City
den 12. April 1914 (Paastrøndag).

Jeg er forvisset om, mine Brødre og Søstre, at Eders Hjerter tilligemed mit ere blevne bragte til at svulme af Taknemlighed og Glæde ved at høre den smukke Sejrs hymne, som Koret har sunget, og som minder os om den store Begivenhed, da Kristus opstod fra de Døde. I omtrent nitten Hundrede Aar have alle kristne Mennesker paa denne Dag, Paastrøndag, forenet deres Hjerter i en Hyldest til Ham, som befriede deres Legemer fra den evige Søvn i Graven, og vi ere ogsaa i Dag komne sammen for at prise og ære Menneskeslægten's Forløser, Verdens Frelser, Kristus, den opstandne Forløser og Herre.

Jeg kunde ønske at indlede mine Bemærkninger med fra den hellige Skrift at læse om de Begivenheder, som omtales i Sangen. Vi læse hos Matthæus:

„Men efter Sabbaten, da det gryede ad den første Dag i Ugen, kom Marie Magdalene og den anden Marie for at se til Graven. Og se, der skete et stort Jordstjælv; thi en Herrens Engel foer ned fra Himmelen og traadte til og væltede Stenen bort og satte sig paa den. Men hans Udseende var ligesom et Lyn og hans Klædebon hvidt som Sne. Men de, som holdt Vagt, stjælvede af Frygt og bleve som døde. Men Engelen tog til Orde og sagde til Kvinderne: „I skulle ikke frygte! thi jeg veed, at I lede efter Jesus den korsfæstede. Han er ikke her; thi han er opstanden, som han har sagt. Kommer hid, ser Stedet, hvor Herren laa.“

Ligesom de første Kristne gjorde, hilser man endnu hinanden i den græsk-katholske Kirke med et helligt Kys og Udraabet: „Han er opstanden“, som besvares med: „Ja, Han er opstanden.“ Saaledes hilser jeg nu Eder med disse Ord: „Han er opstanden og har fejret over Døden; Han har frataget Graven dens Bytte og berøvet Døden dens Brod.“ Jeg veed, der er Tvivlere; jeg veed, der er Mænd, som, fordi Bidskabsmanden ikke har paavist dette ved Hjælp af kemiske Processer eller med Kniven har blottet Livets Hemmelighed, ville sige, at denne Fortælling, som vore Fædre troede, og som hele den kristne Verden saa haardnakket holder fast ved, er en Fabel. Andre, som heller ikke ville tro paa den, vende sig til jordiske Ting og filosofere over dem for dermed ligesom at fastflaa den Kjendsgjerning, at Opstandelsen har fundet Sted og vil finde Sted for alle Guds Søner og Døtre. Ved Paasketid er det Sædvane at give Foræringer, der ere Symboler paa Opstandelsen. I gamle Dage benyttede man Ægget som et Symbol paa Livet, og man henviser til Ægget, til Puppen og til Plantelivet for dermed at antyde, at disse tilsyneladende døde Ting kunne blive levende; men ingen af dem ere rigtige Udtryk for, hvad Opstandelsen er. Dersom Puppen er død, bliver der ingen Sommerfugl af den. Dersom Spiren i Frøet af Planter og Blomster er død, vil der Intet komme frem, og dersom Ægget ikke er befrugtet, vil ingen Fugl bryde Stallen og hoppe ud af det. Disse Sindsbilleder, som Mennesker have opfundet, handle om jordiske Ting og ere i det højeste et Udtryk for det Haab, som bor i Menneskesjælen.

Det er en Kjendsgjerning, at alle Folkeslag fra de ældste Tider have troet paa Sjælens Udødelighed; de have haft en Forestilling om, at der var et Liv efter Døden, og at Menneskers Sjæle vilde leve igjen. Indianeren tror paa de lykkelige Jagtgrunde, hvor Hungerens magre Stikkelse ikke længere skal gjøre ham bange, men hvor han kan jage af Hjertenslyst uden at have nogen Besværlighed eller Møje med at skaffe sig Livets Fornødenheder. Ægypterne, som ifølge Manges Anskuelse ere Civilisationens Fædre, tro muligvis mere end noget andet Folk, at de have Kundskab om det næste Liv. I de delphiske Orakler og i de gamle filosofiske Skolers Lærdomme finde vi et tydeligt Udtryk for den Tanke, at Menneskenes Sjæle skulle leve efter Døden. Dette ses af Sokrates' Lærdomme, thi han og hans Disciple troede fuldt og fast paa Sjælens Udødelighed, ikke blot at Menneskenes Sjæle skulde leve, men at de skulde blive lig Gud, den Evige. Sokrates fremsatte den Lære, at „dette er Menneskets Endemaal at blive Gud lig, og den, som følger efter ham, vil nødvendigvis blive ligesom han“. Platons Phædo giver maaske et saa godt Argument for Sjælens Udødelighed som nogen nulevende Skribent, og efter min Mening fremfører John Addison nogle af disse Sandheder i et af de korteste og mest form-

fuldendte episke Digte, jeg nogensinde har læst, nemlig den romerske General Catos Enetale. Da Cato indsaa, at han vilde tabe Slaget og derved ikke alene miste sin Anseelse som Hærfører, men ogsaa sit Liv, afskedigede han sine Officerer og bad dem forløse sig med Cæsar, hvorefter han gik ind i sit Telt, tændte et Lys og gjennemgik i Nattens stille Timer Platos Begrundelse af et evigt Liv; han kom efter nøje Overvejelse til den Slutning, at hans Sjæl aldrig skulde dø, og Addison lægger ham disse Ord i Munden (som jeg her gjengiver i en meget mangelfuld Oversættelse): „Plato, dit Argument er godt. Hvorfor ellers dette skjønne Haab, dette brændende Ønske, denne Længsel efter evigt Liv? Hvorfor krymper Sjælen sig og gysrer tilbage ved Tanken om Død? Det er Guddomsspiren — Livet i os; det er Himlen selv, der løfter Sløret op og lader os kaste Blikket ind i Evighedens Dyb.“

Robert G. Ingersoll, saakaldet Gudsfornegeter (Atheist), talte ved sin Broder Obeds Begravelse og fremkom her med nogle Udtalelser, der tyde paa, at der dybt inde i hans inderste Hjerte var den samme Følelse, den samme Higen efter Udødelighed, der er tilstede i alle Menneskers Hjertes, hvad enten de ere Trælle eller Fri, Sorte eller Hvide. Efter at han havde lignet sin Broder ved et prægtigt Skib, der af Vind og Strøm blev baaret frem paa de lette Bølger, men pludseligt grundstødte og knustes, medens Stumperne bleve drevne hid og did af Bølgerne for aldrig at samles mere, brugte han disse Ord (thi hans Sjæl sfreg i Baande ved at tænke paa, at Livet var saa tomt og meningsløst, og at dette var Alt, hvad der var tilbage af Mennesket):

„Men midt i Dødens mørke Nat faar Haabet Øje paa en Stjerne, og det lyttende Øre opfanger Lyden fra en Bølge. Dette Liv er en snæver Dal mellem to Evigheders kolde og øde Tinder. Forgjæves prøve vi paa at trænge gennem Klippemuren. Vi raabe, og det eneste Svar, vi høre, er Ekkoet af vort Raab. Han, som her ligger foran os, troede, da Døden lindrede hans Smertes, at det var Helbredet, der kom tilbage, og med sit sidste Aandedræt munnede han: „Jeg er bedre nu.“ Lad os, til Trods for al Frygt og Tvivl, alle Dogmer og Taarer, haabe, at dette er Tilfældet med alle de utallige Døde.“

En Følelse af Haab gaar igjennem disse Udtalelser. Her finde vi en hungrende Sjæls rastløse Higen efter „at trænge gennem Klippemuren“ og faa at vide, hvad der er paa den anden Side af de to Evighedens Klippetinder, der omgive denne Livets snævre Dal. Den eneste Ting, der var i Bejen med denne Herre, var, at hans Raab ikke blev baaret frem ved Troen; thi han kjendte ikke den sande Gud og troede heller ikke paa ham, saaledes som Kristne tro. Jeg veed ikke, hvem han raabte til, men jeg har hørt Andre, som vilde gaa for at være Fritænkere og Gudsfornegetere, forklare disse Menneskers Opfattelse af Guddommen. En Dr. Fork siger f. Ex., at der ved at udøse

Hjertets Sorger og Bekymringer blev sat stærke usynlige Kræfter i Bevægelse, som bevirkede, at Fredens Balsam, ligesom en mild Regn fra Himlen, faldt ind i den bekymrede Sjæl, og endvidere siger han, at den, som er nedbrudt og træet af Livet, vil gennem Bønnen faa Kraft til igjen at tage fat paa de sammenfiltrede Traade, bringe dem i Orden og fortsætte Kampen, saaledes at et lykkeligt Resultat tilsidst opnaas. Saaledes er der i alle Menneskers Hjerter en Higen og Attraa efter evigt Liv. En Andagtsfølelse gjør sig gjældende i ethvert Menneskes Sjæl; den har modtaget Evnen til at være gudsfrygtig; den er religiøs.

For at naa den højeste Fuldkommenhed og for at kunne lodde Dybden og bestige de højeste Tinder af Alt, hvad der tiltaler Menneskets Hjerter og Forstand, maa man nødvendigvis tro paa Gud, og tror man paa ham, tror man ogsaa paa sin egen evige Udvikling og fortsatte Tilværelse. Vi betragte Naturens Frembringelser rundt omkring os. Alle vor Faders Skabninger opfyldte deres Skabelses Maal i dette Liv. Hos dem er der intet Ønske, ingen Higen eller Omsorg for i Morgen. Gud har i sin Visdom indrettet deres Livsforhold saaledes, at disse i sig selv indeholde Betingelserne for Lykke og Tilfredshed. Af alle Guds Skabninger ere vi de eneste, som have Tanker, Ønsker og Forventninger om et Liv herefter. Vi alene ere i Stand til at vise Hengivenhed i Form af Gudsfrygt. Hvis der ikke er nogen Gud, er denne Andagtsfølelse og Gudsfrygt aldeles meningsløs og spildt; men dette vilde være i Strid med alle Naturens Love; thi enhver Videnskabsmand vil bevidne, at Naturen gennem sine Love „Intet har dannet, som er værdiløst eller spildt, ikke en Gang de Følelser, der røre sig i levende Væsener“. Altsaa, medmindre vi ere i Strid med og afvige fra Naturens Orden, maa der nødvendigvis være en Gud, som vi kunne tilbede, til hvem vi kunne henvende os under Modgang og Prøver, hos hvem vi kunne søge Trøst i Sorgens Time, og til hvem vi kunne give Tak og Pris, naar Lykken tilsmiler os, og vi glæde os over, hvad han har givet os. Med Undtagelse af Mennesket findes der intet levende Væsen paa Jorden, der, saavidt vi kunne skjønne, er i Stand til at forestille sig et Liv herefter, og dog har det lavest staaende Naturmenneske i det mørke Afrika saa vel som det mest oplyste og kultiverede Menneske i de civiliserede Lande en Følelse og Forudanelse i deres Hjerter om et Liv efter Døden, en bedre Verden, hvori de, befriede fra alle jordiske Strøbeligheder og Hindringer, kunne naa Fuldkommenhedens høje Maal. Vi ere blevne skabte „lidet ringere end Englene“, og David erklærede, at „J ere Guder, og J ere alle den Højstes Søner. Men J skulle dø som Mennesker, og som en af Fyrsterne skulle J falde“. Vor Forstand evner ikke nu at begribe de Kræfter og Muligheder, som Mennesket besidder. Vi se paa det spæde Barn ved Moderens Byst, og vi forestille os, at dersom intet usørbudet indtræffer,

vil det voxe op til Mand's Modenhed og faa Kræfter og Evner som en Mand. Vi kunne ikke afgjøre, om han vil blive en Profet, en Statsmand, en Kriger eller en Videnskabsmand; men saa meget vide vi, at han vil voxe op og blive lig sin Fader, blive en Mand iblandt Mænd, og dersom Alderdom og Død ikke fløvede hans Evner og tog ham bort fra denne Tilværelse, hvem kan da sige, om han ikke en Gang vilde blive i Stand til at veje Stjernerne og forstaa Universets skjulte Kræfter?

Den store, tykke Filosof Emmanuel Kant sagde: „Dersom De vil give mig Materialet, vil jeg skabe en Verden for Dem.“ Han havde ligesom Digteren en Følelse af, at der i Mennesket er uanede Kræfter og Muligheder, som kunne gøre sig gjældende, hvis der bliver givet ham rigelig Tid til at udvikle sine Evner og komme til Kundskab om al Sandhed; men Døden kommer til os alle, og mange blive kaldte bort i deres bedste Alder, netop som de staa i Begreb med at udsolde deres store Evner og Kundskab, der ere saa lovende, at Verden i spændt Forventning har sættet Opmærksomheden paa dem i Følelsen af, at de ere i Stand til at gøre meget Godt og udføre noget Stort, noget Betydningsfuldt. Intet Menneske har opnaaet at erhverve sig al Kundskab, og det maa altsaa gaa ned i Graven uden at have faaet sine Ønsker tilfredsstillende; det maa forlade denne Tilværelse med sine Forhaabninger delvis tilintetgjorte, sine Evner gjorte ubrugelige, sit Arbejde ufuldendt, sin Kjærlighed og Hengivenhed bortødslet. Derfor, dersom der ikke er nogen anden Tilværelse end denne, da er Mennesket ikke den højeste og mest fuldkomne Skabning i Naturen, men derimod den laveste, den mest ulykkelige og beklagelsesværdige af alle. Det vilde være meget bedre at være som de umælende Dyr paa Marken, at handle og virke efter et indre Instinkt, at opfylde Formaålet med sin Tilværelse uden Tanke eller Omsorg for Dagen i Morgen, uden at slutte sig til Noget i Kjærlighed og Hengivenhed — Følelser, som række ind i Evidheden —, hvis der ikke er nogen Tilværelse paa den anden Side, hvor vi kunne virkeliggjøre vore Idealer og vore højeste Drømme blive opfyldte.

Jeg har talt med Mænd og Kvinder i Verden, som uden Haab om evigt Liv have haft den Følelse, naar de have mistet en af deres Kjære, at Livet her paa Jorden var uden Bærd, fordi de, som en Mand sagde, ikke kunde tro paa en personlig Gud eller paa et evigt Liv. Da han havde mistet sin Hustru og sine Børn, var han rede til at ødelægge sit eget Liv i Følelsen af, at der intet mere var at leve for. En Læge bad mig en Gang — og hvor selvmodsigende og meningsløst det end lyder, saa troede denne samme Læge ikke paa et evigt Liv, men han havde hørt mig tale, og han bragte sin haardt prøvede Ven til mit Hjem og bad mig fortælle ham om de Sidste-Dages Helliges Tro og Haab om et Liv efter dette. Fra denne bekyrrede Sjæl erfarede jeg, at den højeste Betsignelse, han ventede at opnaa efter sit Begreb om

Evigheden, var, at han, naar han forlod denne Tilværelse, maatte kunde faa Lov til i et eneste lille Øjeblik at se sine Kjære frelste og lykkelige, hvorefter al Følelse og Omfarg for dem vilde ophøre og al Kundskab om dem og al Kjærlighed til dem være udslettet, og han vilde aldrig mere have en eneste Tanke eller Følelse for dem, men sidde ligesom et lille Barn ved den Almægtiges Fødder, „paa Trinene op til den store, hvide Throne“, og i Forening med Harpespillerne synge Lovsange til Hans Vre gennem al Evighed. Jeg sagde til ham: „Min Ven, er dette en glædelig Tanke?“ Taarerne strømmede ud af hans Øjne, da han svarede: „Nej, det er det ikke.“ „Tror De saa,“ sagde jeg til ham, „at Gud, som er Kjærlighed og tilmed uendelig Kjærlighed, vilde være saa grusom imod sine Børn, at Han vilde give dem dette Haab, lægge saadanne Følelser i deres Hjerter og lade dem knytte saadanne Familiebaand som dem, De har knyttet med Deres Hustru, og stjænte Dem Børn, som De ofrer Alt for, værner og beskytter — og saa flette det Hele ud ved Dødens kolde Haand, borttage de fælles Grundringer om hinanden fra Eder gennem al Evighed, saaledes at Eders Kjærlighed er spildt og betydningsløs og ude af Stand til at bringe Eder fuldkommen Glæde og Lykke, som I have ønsket? Kan De tænke Dem en større Kval for en Mennefsjæl end Tanken om, at dette vilde blive Resultatet af dens Haab og Ønsker, dens Higen og Stræben?“ Da følte han, at hvis dette var Alt, hvad der kunde blive ham tildel, vilde det være langt bedre, om han aldrig havde elsket, aldrig var bleven Fader, men ligesom Dyret paa Marken og Fuglen under Himlen havde opfyldt Formaalet med sin Tilværelse i dette Liv uden nogen Tanke eller Bekymring om, hvad den næste Dag kunde bringe.

Jeg siger til Eder, mine Brødre, Søstre og Venner, at selve den Kjendsgjerning, at Gud har nedlagt Vrefrygt for et højere Væsen i Mennefskets Bryst og givet Mennefsket en Higen efter Udødelighed, burde overbevise ethvert tænkende Mennefske om, at der er et Liv efter dette, og at Gud lever. Ingen Fader eller Skaber vilde finde Glæde ved at skade, forvirre og bedrøve sine egne Skabninger. Alt, hvad vi gjøre her paa Jorden for at opbygge og forskjønne den, har til Hensigt at gjøre Livet behageligt for os selv og for dem, som ere forenede med os, og som skulle komme efter os. Det vilde i Sandhed bringe os Skuffelse og Sorg at tænke paa, at vore Gver og vor Virksomhed tilsidst skulde gjøre Fortræd og bringe Glendighed over dem, som komme efter os, eller som vi omgaas i dette Liv. Mennefsket, hvis Liv er kort, og som er afhængig af sine Omgivelser, kunde aldrig glæde sig over Nogetsomhelst undtagen i Haabet om og Troen paa, at hvad det udfører vil blive til Gavn saavel for det selv som for dets Medmennefsker og tjene til denne vor Jord's Forskjønnelse og Nytte. Saaledes er alt det, som Gud har

udført, til Gavn og Betsignelse for hans Børn; thi dette er hans Gjerning og Ære: tilligemed sin elskede Søn at tilvejebringe Udødelighed og evigt Liv for Menneskenes Sjæle. Dette Liv er blot en stakket Stund; det er en Dal imellem to Eviigheder; men disse Eviigheder behøve ikke at være kolde og øde Klippetinder for os. Vi kunne se dem smykkede med Haabets rosenfarvede Morgenrøde, hvorfra den Tro udspringer, der er en fast Overbevisning om, at vi vare opfostrerede i vor Faders Nærhed og vare Gjenstand for Hans Kjærlighed i vor Forudtilværelse, hvor vi hørte med til Hans Børnestare, hvor Hans førstefødte Søn, Kristus, „den Førstefødte af mange Brødre“, blev udvalgt og bestemt til at være et Offer for Menneskene, før Jordens Grundvold blev lagt, saaledes at vi kunne blive bragte frem af Graven og modtage evigt Liv. Dersom vi forstode dette der, hvor vi vare iblandt dem, som takkede og priste Herren, da Jorden blev dannet, og „alle Guds Børn raabte af Glæde, og Morgensjernerne sang tilsammen“, da kunne vi ogsaa glæde os her og ligesom Job erklære, at vi vide, vor Forløser lever, at Han i de sidste Dage skal staa paa Jorden, og at vi, selv om Ormene ødelægge dette vort Begeme, dog skulle se Herren i Kjødet og vore Dine stue Ham og ikke en Anden. Vi skulle se Ham, som Han er, og ifølge det Løfte, som er givet gennem Johaunes, blive ham lig. Esajas foresikrede gamle Jsrael om, at deres Døde skulde leve:

„Dine Døde skulle leve, mine Afdøde skulle opstaa; vaagner op og synger med Fryd, J, som bo i Støv! thi din Dug er Dug over grønne Urter, og Jorden skal give Dødningene tilbage.“

Jesus Kristus erklærede til sine Disciple, at Tiden var nær forhaanden, „paa hvilken alle de, som ere i Gravene, skulle høre hans Røst“, og de, som høre den, skulle leve. I det apokryphiske Nye Testamente, en Bog af de ældste Kirkesædrene, der naaer længere tilbage i Tiden end de ældste Manuskripter, vi nu have i Græsk og Latin af det nye Testamente, fremstiller Nikodemus paa en forunderlig Maade, hvorledes dette Herrens Løfte gennem Esajas og Jesus Kristus blev opfyldt.

(Fortattes.)

Tankesprog.

Jungen Glæde er mere fuldkommen eller bedre stiftet til at fortrænge Sorgen end den, man finder i huslig Lykke, i tilfredse og retsfafne Menneskers Selskab og ved at betragte Naturens Skjønheder.

— Slette Mennesker ere aldrig fuldstændig lykkelige, om end de besidde Alt, hvad Verden kan give, og gode Mennesker ere aldrig fuldstændig ulykkelige, selv om de berøves Alt, hvad denne Verden kan fratage dem.

 Tirsdag den 15. September 1914.

Menneskebud.

Jesús sagde til Jøderne: „Og I have ophævet Guds Lov for Eders Overleverings Skyld. I Hyklere! Rættelig profeterede Esajas om Eder, da han sagde: „Dette Folk ærer mig med Læberne; men deres Hjerte er langt borte fra mig. Men de dyrke mig forgjæves, idet de lære Lærdomme, som ere Menneskers Bud.“ (Matt. 15: 6—9.)

Dersom Mesteren kom ned til Jorden i vore Dage og saa' de Handlinger, der udføres paa det religiøse Omraade for at behage Ham, da vilde Han sige det samme til vore Dages Kristne, som Han sagde til de stivsinde Jøder; thi hvad er Barnedaab, Konfirmation og Jordpaakastelse andet end Menneskebud? I den hellige Skrift, som burde være Menneskers Rettesnor med Hensyn til deres Gudsdyrkelse, findes intetsomhelst Bevis for Rigtigheden af disse Ceremonier, og dog er der mange Mennesker, som mene, at de dyrke Gud derved, hvilket kan undskyldes med, at de muligvis endnu ikke ere komne til Kundskab om disse Tings Uguldighed.

At der derimod findes Medlemmer i vor eget Samsfund, som lade deres smaa, uskyldige Børn bestænke for senere at lade dem „gaa til Præsten“ og blive konfirmerede i den lutherste Kirke, er meget beklagelsesværdigt, da det jo maa antages, at Saadanne gjøre dette imod bedre Vidende, hvorved det bliver saa meget mere bespotteligt. I det Paulus formaner de Hellige imod Verdens Bildfarelser, skriver han:

„Naar I med Kristus ere døde fra Verdens Børnelærdom, hvorfor lade I Eder da paalægge Befalinger, som om I levede i Verden: Tag ikke, smag ikke, rør ikke derved!“ (Kol. 2: 20.)

Da Profeten Joseph Smith i Aaret 1820 anraabte Gud om at saa at vide, hvilket af Tidens indbyrdes modstridende Religionsfandsfund der var det rigtige, og hvilket han skulde slutte sig til, fik han det Svar, at de alle vare forkerte, og det blev ham samtidig forbudt at forene sig med noget af dem. Spørgsmaalet angaaende vor Stilling til disse af Mennesker opfundne Skikke er derfor let besvaret; thi hvad Herren ved denne Lejlighed forbød Profeten gjælder ogsaa alle Kirkens Medlemmer. For at der ingen Misforstaaelse skal finde Sted blandt vore Søstende angaaende Barnedaabens Guldighed, ville vi citere, hvad Profeten Mormon skrev til sin Søn Moroni angaaende dette vigtige Emne:

„Og nu, min Søn, taler jeg til Dig om det, som bedrøver mig saare meget; thi det gjør mig ondt, at Trætte opstaar iblandt Eder.

Thi dersom jeg har erfaret Sandheden, saa har der været Trætte iblandt Eder angaaende Eders smaa Børns Daab.

Og nu, min Søn, ønsker jeg, at I skulle arbejde flittigt, saa at denne store Bildfarelse maa blive afføstet iblandt Eder; thi i denne Hensigt skriver jeg denne Epistel.

Thi strax efter, at jeg havde hørt dette om Eder, adspurgte jeg Herren desangaaende. Og Herrens Ord kom til mig formedelst den Helligaands Kraft, sigende:

Gyter til Kristi Ord, den Gjenløser, den Herre, din Gud! Se, jeg kom til Verden, ikke for at kalde de Retfærdige, men Syndere til Omvendelse; den Karste har ikke Lægen behov, men de, som ere syge. Saaledes ere smaa Børn karste; thi de jormaa ikke at begaa Synd, og Adams Forbandelse er borttagen fra dem ved mig, saa at den ikke har nogen Magt over dem; og Omstjærelsens Lov er afføstet i mig.

Og paa denne Maade tiltjendegav den Helligaand mig Guds Ord; og deraf veed jeg, min elskelige Søn, at det er højtidelig Gudsbespottelse, dersom I døbe smaa Børn.

Se, jeg siger Dig, at dette skal Du lære; Omvendelse og Daab for dem, som ere ansvarlige og kunne begaa Synd; ja lære Forældre, at de skulle omvende sig og blive døbte, samt ydmyge sig ligesom deres smaa Børn, og da skulle de alle blive salige tilligemed deres smaa Børn.

Og deres smaa Børn behøve ingen Omvendelse, ej heller Daab. Se, Daaben er til Omvendelse, for at opfylde Budene til Syndsforladelse.

Men smaa Børn ere levendegjorte i Kristns fra Verdens Begyndelse af; om det ikke var saaledes, vilde Gud være en partist Gud, og ligeledes en foranderlig Gud, som gjør Personsanføelse; thi hvor mange smaa Børn ere ikke døde uden Daab.

Derfor, om smaa Børn ikke kunne blive salige uden Daab, maatte de være gaaede til det evige Helvede.

Se, jeg siger Dig, at den, som tror, at smaa Børn behøve Daab, er i Bitterheds Galde og Syndens Baand; thi han har hverken Tro, Haab eller Kjærlighed; derfor maatte han fare ned til Helvede, dersom han blev borttagen, medens han troede saaledes.

Thi det er en skræffelig Ugudelighed at tro, at Gud vil frelse eet Barn formedelst Daab, og at et andet skulde omkomme, fordi det ikke var døbt. . . .

Smaa Børn kunne ikke omvende sig; derfor er det en skræffelig Ugudelighed at fornægte Guds rene Barmhertighed mod dem; thi de ere alle levendegjorte i ham formedelst hans Naade.

Og den, som siger, at smaa Børn behøve Daab, fornægter Kristi Barmhertighed og tilfidejætter hans Forjoning og hans Forløsnings Kraft." (Mormons Bog, Side 616—17.)

At denne Handling er en Bederstyggelighed i Herrens Dine fremgaar tydeligt af ovenstaaende, og vi advare derfor ethvert af Kirkens Medlemmer imod at have noget med den at gjøre. Gudsbespottelse er en meget stor Synd, og den, som gjør sig skyldig deri, maa ydmyge sig meget for Gud, der tilgiver, hvem Han vil, medens vi bør tilgive alle Mennesker, naar de angre deres Fejltagelser og underkaste sig de Naad og den Vejledning, de modtage fra Herrens Tjenere, der besidde Præstedømmets Fuldmagt og Myndighed til at handle i Kristi Sted paa Jorden.

Guds Hus er et Ordenshus, og Enhver, som forser sig imod Kirkens Orden, bør behandles efter dens Love, saaledes at intet ulovligt eller usømmeligt faar Lov til at trives indenfor dens Omraade, da saadant vil foraarsage Splid, Uorden og Misforstaaelser i Menigheden. Dog bør Enhver, som overtræder Kirkens Love og Anordninger, behandles med „Langmodighed, Mildhed, Sagtmodighed og ustrømtet Kjærlighed; ved Venlighed og sand Kundskab, som uden Hykleri og uden Svig skal storligen udvide Sjælen“.

Hvad vi her have henført til angaaende Barnedaab, gjælder i lige saa høj Grad Konfirmationen, som for Danmarks Vedkommende blev indført af Christian den Sjette den 13. Januar 1736, og Jordpaa-kastelsen, som er en overtroist Skik, der har sin Oprindelse i den mørke Middelalder, da man troede, at de Døde „gik igjen“, men at man ved Jordpaa-kastelsen og Præstens Bøn fik dem til at forblive i Jorden. Vi advare alle Kirkens Medlemmer mod disse intetsigende Ceremonier, som alle ere Menneskebud.

H. J. C.

Missionsngheder.

Forflyttelse. Ældste August B. Nielsen er forflyttet fra Kjøbenhavn til Kristiania Konference.

Lignelsen om den uforstandige Bi.

Af Dr. James C. Talmage.

Det hænder sommetider, at mit Arbejde er af den Bestaaffenhed, at det fordrer en Ro og Ensomhed, som jeg ikke kan opnaa hverken i mit bekvemme Kontor eller i mit hyggelige Studereværelse hjemme. Mit kjæreste Tilflugtssted i saadanne Tilfælde er da det øverste Værelse i en stor Bygning, fjernt fra Gadernes Støj og Tummel. Værelset er noget vanskeligt at komme til og er derfor forholdsvis sikret imod ubudne Gæster. Der har jeg tilbragt mange fredelige Timer, travlt bestjæstiget med Bøger og Pen.

Jeg undgaar dog ikke altid at faa Besøg, især ikke i Sommertiden; thi medens jeg sidder der for aabne Vinduer, finder bevingede Insekter fra Tid til anden Vej derind og holder mig med Selskab. Disse selv-budne Gæster ere ikke uvelkomne. Mange Gange har jeg lagt Bennen tilside og med Interesse fulgt de vingede Smaaavæseners Bevægelser, og jeg er kommen til at tænke paa, at den Tid, jeg saaledes benytter, ikke er spildt; thi er det ikke Tilfældet, at selv en Sommerfugl, en Bille eller en Bi kan være Midlet til at undervise og belære et modtageligt Sind?

En vild Bi fra det nærliggende bakkede Højland fløj en Gang ind i Bærelset, og i Løbet af en Time eller mere hørte jeg med korte Mellemrum dens fornøjelige Summen. Den lille Tingest fornåm, at den var en Fange, men alle dens Forsøg paa at finde ud af det delvis aabne Bærelse vare forgjæves. Da jeg var færdig til at forlade Bærelset, aabnede jeg Vinduet paa vid Gab og prøvede først at lede og derefter at jage Bien ud til Friheden og Livet, vel vidende, at dersom den blev i Bærelset, vilde den dø, ligesom andre Insekter, der vare indelukkede der, vare omkomne i Bærelsets tørre Luft. Jo ivrigere jeg søgte at jage den ud, des mere søgte den at undgaa mine Bestræbelser. Dens fredelige Summen forvandledes til en vredagtig Surren, og dens hastige Flugt omkring i Bærelset blev truende og fjendtlig.

I et upaaagtet Øjeblik stak den min Haand — den Haand, som vilde have skaffet den Friheden. Tilfældt satte den sig paa en Gasarm, der var anbragt i Loftet, hvor jeg hverken kunde hjælpe eller stæde den. Smerten fra det Stik, den havde givet mig, opvakte ikke min Harm, men snarere min Medlidenskab. Jeg kjendte de uundgaelige Følger af dens blinde Modstand og Trods, og jeg maatte overlade den til dens Skjæbne. Tre Dage senere kom jeg tilbage til Bærelset og fandt Biens tørre, livløse Legeme paa Skrivebordet. Den havde betalt sin Stiv-sindethed med sit Liv.

I Biens Døje og efter dens Opfattelse var jeg en Fjende, en ihærdig Forsøger, som vilde tilintetgjøre den, medens jeg i Virkeligheden var dens Ven, der vilde give den tilbage til Livet, som den ved egen Uforsigtighed havde forbrudt, og søge at udfri den imod dens egen Villie fra det Dødens Fængsel, hvori den befandt sig, samt give den dens tabte Frihed tilbage.

Gre vi saa meget klogere end Bien, at der ingen Vished er mellem dens uforstandige Handlemaade og vor? Vi ere tilbøjelige til — sommetider i Hestighed og Brede — at modsætte os de Besværligheder og Prøver, som maaste blot ere en Tilkjendegivelse af en højere Magts kjærlige Omhu, der forstyrrer vor midlertidige No for at skaffe os en vedvarende Betsignelse. I de Trængsler og Gjenvordigheder, som møde Menneskene, er der en guddommelig Hensigt, som kun en gudløs Sjæl kan undgaa at lægge Mærke til. Tabet af jordisk Rigdom har for Mange været en stor Betsignelse, et af Forsynet benyttet Middel til at lede eller drive dem fra Egenkjarlighedens mørke Celle ud i det aabne Sollys, hvor ubegrænsede Muligheder ere i Vente. Skuffelser, Sorg og Videlser ere maaste Udtryk for en alvis Faders Kjærlighed.

Tænk paa Lektien om den uforstandige Bi!

„Forlad Dig paa Herren af dit ganske Hjerte, men forlad Dig ikke paa din Forstand! Kjend ham paa alle dine Veje, og han skal gjøre dine Stier rette.“ (Ordsprog 3 : 5, 6.)

Evangeliets frelsende Magt.

Af M. S. Reynolds i »Liahona«.

I en af Darwins Bøger beskriver han et større Antal Duer med saa mange forskellige Kulører, at det vilde være umuligt blot ved en eneste Fjer at forøge deres Skjønhed. Duernes Ejer slipper dem løs paa en Ø og lader dem skjotte sig selv. Noget Tid efter kommer han tilbage, men i Stedet for at finde Fugle med smukt farvede Fjer i forskellige Nuancer, saaledes som da han slap dem løs, finder han dem alle af samme Farve, blaasorte med nogle hvide Fjer ved Hosterne og en hvid Stribe paa begge Vinger. Al den Omhu, der er udvist for at frembringe de mange forskellige Farver, er fuldstændig spildt; Naturen har fordret sit eget. Men hvorfor blev Fjerenes Farve netop blaasort? Hvorfor ikke en mere tiltalende Kulør? Zoologerne svare med at sige, at denne Farve var den dominerende i den Dueart, hvorfra disse Duer stammede. Gjennem flere Aars omhyggelig Opdrætning lykkedes det at frembringe Duer med Fjer af de smukkeste Farver, men da man ophørte med denne Fremgangsmaade, forandrede Kuløren sig til den oprindelige.

Dersom man beplantede en Have med Roser og overlod den til sig selv, vilde Roserne i Løbet af nogle saa Aar forvandle sig til den almindelige vilde Rose. Paa samme Maade vil Afkommet af en Flok stærke og velbyggede Heste, der overlades til sig selv i flere Aar, efterhaanden blive til smaa og ubrugelige Dyr.

Det er netop paa denne Maade, at Mennefteslægten gaar tilbage, hvis de Paavirkninger, der have hævet den, ophøre. Denne Lov er universal og vil fordre sit eget, hver Gang den prøves. Den virker ens baade paa Rige og Fattige, Trælle og Fri, dersom Udviklingsprinciperne tabes af Synne.

Vi se ind i en dejlig Have med alle Slags smukke Blomster, og vi vide med det samme, at den bliver passet saa godt, som det er muligt. Men lad Gartneren forsømme at vande den i en Maaned, og Solen vil dræbe hver eneste Plante. Hvis den saa bliver vandet, vil Fugtigheden og Luften i Forening opløse Rødderne, medens de samme Elementer før gave Haven Skjønhed og Ynde. Saaledes er det ogsaa med nogle Mennefter; de arbejde flittigt for at erhverve sig Midler, og naar de have erhvervet dem, benytte de dem til Betsignelse for deres Medmennefter. Paa den anden Side er der Nogle, som glemme at vande Kundskabens Have for en Tid, og de tillade, at de samme Evner, som før skaffede dem Venner, nu skaffe dem Fjender. Gellerne synes at være gaaede i Oplosning eller tørrede ind. Ifølge Herrens Ord maa man have et Vidnesbyrd om Evangeliet direkte fra den Helligaand og senere fornægte dens Kraft for at blive en Fortabetsens Søn. En Saa-

dan misbruger sine Evner og Kræfter og tillader Sandhedens Aand at dømme ham til evig Fortabelse. Det Lys og den Kundskab, som før var en Velsignelse, er nu en Forbandelse.

I en berømt, underjordisk Hule lever der en Fisk, der, saa vidt man kan se med det blotte Øje, har et særdeles godt udviklet Syn. Tilskyndende ere Øjets Funktioner fuldkomne, men ved Hjælp af et Mikroskop opdager man, at Synsnerven er skrumpet ind til Intet, og Fisken er følgelig ude af Stand til at se det mindste. Muldvarpen er saa at sige i den samme Tilstand. Disse Dyr have valgt at færdes i Mørke, og de have bødet derfor ved, at Naturen har frataget dem Evnen til at se.

Der er Mennesker, som i aandelig Henseende ere i samme Tilstand. De have nedsolet sig saaledes i Synd, at de ere aandeligt blinde. De have ikke prøvet paa at bruge deres Evner — deres aandelige Syn —, og Naturen har taget det fra dem. Det var om saadanne Mennesker, at Frelseren sagde: „De have Øjne, men se ikke.“ Det forholder sig, aandeligt talt, paa samme Maade med Smag og Hørelse. De, som ikke udvikle disse Evner, ere hverken i Stand til at høre eller til at smage den aandelige Føde, der skulde give dem evigt Liv. De, som maaste ikke ere blevne velsignede med saa store Talenter, og hvis Uktie-Kapital kun er lille, skulde forsøge at bruge dem paa den bedste og sikreste Maade, paa en Maade, som giver Renters Rente.

Vi ere her for at erhverve os Erfaringer, saaledes at vi kunne gaa fremad. Tiden vil komme, da vi ville blive „dømte efter vore Gjeringer, gjorde i Kjødets“. Selv om der, hvad Møgle paastaar, ikke er nogen Dommer, saa vil der alligevel komme en Dom. Naturens Love ere Skrifterne, og vor Karakter er Optegnelsen, indskreven i vore Hjerter. Efterlevelsen af Evangeliets Principper gjør det muligt for os at udvikle og forbedre vor Karakter. Evangeliet er den eneste sikre Redning fra Verdens Farer og Glendighed. Det lærer os at tage Vare paa vore Begjæring; thi de ere Guds Aands Tempel; at elske Frihed og at respektere Andres Ret. Det lærer os at fylde vort Sind med nyttig Kundskab og at sty daarlige Literatur og alle flette Baner. Giveren af Evangeliet er selv „Bejen, Sandheden og Livet“. (Joh. 14 : 6.) Derfor vi blive i ham, da modtage vi af hans Aand (Joh. 15 : 4, 5), og derfor „ere vi Guds Børn. Men naar vi ere Børn, ere vi ogsaa Arvinger, Guds Arvinger og Kristi Medarvinger“. (Rom. 8 : 16—17.) Med dette herlige Haab og den levende Tro, som ihærdigt Arbejde i Herrens Tjeneste vil plante i ethvert Menneskes Hjerter, hvem er saa ikke villig til at „tage hans Kors op og følge ham“?

— Lad vor Livsbane være ren som den nyfaldne Sne paa Marken, hvor vore Fødder vel efterlade et Spor, men ingen Pletter.

Guds Personlighed.

Af Preston Nibley i »Liahona«.

Herrens Beje ere i Sandhed vidunderlige. Han opnaar med sine Børn, hvad han ønsker at opnaa. Han lader sine Sandheders Lys skinne, først maasse kun ganske svagt, men efterhaanden oplysende den hele Verden.

Da for Exempel en pur ung Dreng i en ubekjendt Landsby i Staten New York 1820 gjorde sine Forældre, sine nære Slægtninge og nogle faa Venner bekjendte med, at han som Svar paa sin Bøn havde set Himlens Gud og hans Søn Jesus Kristus, at de havde vist sig for ham, og at de i Form og Udseende lignede Mennesker og talte til ham, som hans jordiske Fader gjorde, blev en ny Sandhed givet til Menneskenes Børn. Det var, ligesom den gryende Dag lader Lyset strømme ud over den mørke Verden.

Var dette en evig Sandhed, at Gud vor Fader var et herliggjort Menneske? En Præst, som var den unge Mand's Ven, fortalte ham, at dette Syn var „fra Djævelen“; Syner ophørte med Apostlerne og vilde aldrig mere finde Sted.

Ikke des mindre vedblev den unge Mand at forkynde denne Sandhed. Han sagde: „Gud selv var en Gang, som vi ere nu, og er et ophøjet Menneske og sidder paa sin Throne i de høje Himmel!“ Nogle faa troede dette Budskab, En her og En der; men det tog til i Styrke. Det sank dybere og dybere ned i Menneskenes Hjerter.

94 Var ere gaaede, siden Drengen Joseph Smith begyndte at lære, at Gud er et ophøjet Menneske og ikke en Mythe, ikke en „uløselig Gaade“. Nu er der mange, selv blandt de fremragende og indflydelsesrige Mennesker paa Jorden, som helt og holdent anerkjende dette Grundprincip i „Mormonismen“.

Jeg tager et Exemplar frem af »The Outlook Magazine«, dateret den 11. April 1914. Paa Side 795 finder jeg, at Dr. Lyman Abbott, en virkelig nobel Mand og kristen Lærer, prøver paa at bringe en Korrespondent paa ret Kjøl med Hensyn til Bønnen. Det Spørgsmaal, om Gud hører ham, naar han beder, eller om han blot beder til sig selv, har bragt ham i stor Forlegenhed og Tvivl, og Dr. Abbott giver ham følgende Svar, hvori han bedre, end han selv aner, frem sætter nogle af „Mormonismens“ vigtigste Lærdomme.

„Jeg kan forklare Dem min Tro i nogle faa Linier. Jeg tvivler om, at jeg paa flere Sider vil kunne give Dem et fyldestgjørende Bevis for denne Tros Rigtighed. Jeg tror, at Gud er et personligt Væsen, med hvem jeg kan tale, ligesom jeg taler med mine Venner, eller som jeg kunde have talt med Jesus af Nazareth, hvis jeg havde levet i Palæstina i Begyndelsen af det

første Aarhundrede. Jeg tror, at jeg taler til Ham. Jeg tror, at Han taler til mig. Det vilde omtrent være lige saa let at overbevise mig om, at jeg ikke kunde samtale med min Ven, min Hustru eller mine Børn, som at overbevise mig om, at jeg ikke kan samtale med En, som jeg ikke kan se, hvis Røst jeg ikke kan høre, men som af den Grund er mig nærmere, end hvis jeg kunde se Ham, og til hvem jeg kan fortælle saadanne Ting, som ikke kunne meddeles Andre, fordi de ikke kunne udtrykkes i Ord. Den Kristnes Tro paa Bønnen er ligesom Mesterens: „Jeg takker Dig, fordi Du har hørt mig. Jeg vidste vel, at Du altid hører mig.“ Dette var Psalmistens Tro: „Herren hører, naar jeg raaber til Ham. . . . Taler i Eders Hjerte paa Eders Leje, og vær stille.“

Ta nye Skrifter.

Vi ønske hermed at henlede Konferencepræsidenternes Opmærksomhed paa, at vi have udgivet to nye Skrifter, som efter vor Mening ville være en værdifuld Forøgelse af Missionærernes „Ammunition“, idet de efter Omstændighederne kunne benyttes sammen med de allerede udgivne Skrifter. Deres Titler ere: „En ukjendt Gud“ af Ven. E. Rich og „Polygami og hvid Slavehandel“ eller „Sandheden om Mormonerne“.

Ligeledes bede vi Missionærerne erindre, at en af de vigtigste Opgaver i Forbindelse med Evangeliets Forkyndelse er Udbredelsen af Mormons Bog blandt vore Venner. En heftet Udgave foreligger nu, som sælges for 70 Ore. Den er beregnet paa Fremmede, som nok ville læse Bogen, hvis den kan kjøbes til en rimelig Pris. Gjør Folket bekendt med denne Bog i saa stor Udstrækning som muligt; thi det er, hvad vi ere udsendte for.

— Jeg gjentager, at det er et velsignet Privilegium at være forenet med dette store og mægtige Væsen (Guds Søn). Havde vi blot vor Frelfers Historie, før Verden var, og før han havde modtaget Faderens Befaling til at gaa ned og tage af Elementerne og organisere dem; vidste vi blot, hvor længe Han havde været til i sin organiserede, aandelige Tilstand, og de Gjærninger, han havde set Faderen udføre, da kunde vi maasse forstaa, hvorfor han var virksomt beskæftiget ved Jordens Begyndelse, og hvorfor han blev beskicket til at udføre det Arbejde, som han gjorde, og „at ved ham og formedelst ham og af ham ere Verdenerne blevne til og skabte“, og at Aabenbaringerne af Faderen til os paa denne Klode alle ere komne til os ved og igjennem ham.

C. W. Penrose.

Ældre Aargange af „Stjernen“ ønskes.

Missionskontoret ønsker nogle enkelte Numre af Aargangene 1906, 1907 og 1908 af „Skandinaviens Stjerne“, indbundne eller i løse Numre. Hvis Nogen er i Besiddelse af disse og ønsker at sælge dem, vær da saa venlig at underrette os derom.

Missionsærens Rapport for August 1914.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionsærer	Skrifter omfattede	Bøger omfattede	Fremmedes Hjem besøgte	Evangeliske Samtaler	Møder afholdte	Døbt	Orbinerede	Værn vælligebne
William Jensen	Nalborg	11	5896	162	1663	169	64	5		3
Wilford L. Breinholt	Narhus	16	12682	591	5004	364	137	7		3
Denmark Jensen	Kjøbenhavn	16	15793	1204	7762	534	115	1		
Ole Andersen	Bergen	11	12862	742	5903	636	87	7	1	
A. Amundsen	Kristiania	16	18146	1289	6388	911	94	7	1	
Lawrence Hansen	Trondhjem	8	5601	193	2549	163	56			
Totalsum for Missionen		78	70980	4181	29269	2777	553	27	2	6

Dovenstaaende Rapport for August viser, at det største Arbejde gennemsnitlig pr. Missionsærer er udført i følgende Konferencer:

1. Skrifter uddelte.

1. Bergens Konf. 1169, 2. Kristianas Konf. 1134.

2. Bøger omfattede.

1. Kristiania Konf. 81, 2. Kjøbenhavns Konf. 75.

3. Fremmedes Huse besøgte.

1. Bergens Konf. 537, 2. Kjøbenhavns Konf. 485.

4. Evangeliske Samtaler.

1. Bergens Konf. 58, 2. Kristiania Konf. 57.

Indhold:

Opstandelsen og det evige Liv ...	273	Evangeliets frelsende Magt.....	284
Tankeprog	279, 285, 287	Guds Personlighed.....	286
Redaktionelt:		To nye Skrifter.....	287
Menneskebud	280	Ældre Aargange af „Stjernen“	
Missionsenheder.....	282	ønskes.....	288
Signelsen om den uforstandige Vi	282	Missionsærens Rapport.....	288